

Жар. Книга 4

КУПИТИ

Як феніксу, який згорів у полум'ї, мені потрібно відродитися з попелу й навчитися володіти власною силою. Можливо, у мене й підрізані крила, але я більше не в клітці.

Однак крижане королівство не хоче мене відпустити. Бо коли ти повстаєш проти короля, усі повстають проти тебе.

Добре, що на моєму життєвому шляху є інший король, готовий зцілити мої рани й відновити віру в себе. Але навіть попри захист Слейда Равінгера, я в небезпеці. Інші монархи переслідують нас. Тому я боротимуся за Слейда, а він убиватиме заради мене. І якщо нам потрібно стати лиходіями, то так і буде.

Розділ I

Королева Кайла

Звідусіль лунає крик.

У внутрішній двір замку Ренголд наче океаном вихлюпує натовп. Він накочує і розтікається, набігає пінястими хвилями лементу і розходиться дрібними брижами.

Позаду мене стража Ренголда намагається виштовхнути людей за браму, заледве перекрикуючи весь безладний гамір оскаженілими командами. Частина людей намагається повернутися, аби на власні очі узріти те, що коїться, доки решта тікає задля порятунку.

Ману та мої охоронці вивели нас із замку — і квіт. Моє серце лупить у груди, а віддих бурхливий, як кров, що шумує в жилах. Мене охоплює відчуття зацькованої вразливості, наче я загнана в кут звірина, змерзла в снігу і неспроможна ворухнутися. Та найбільше мене непокоять моторошні звуки, що долинають із замку. Плюскіт. Скрапування. Брязкіт. Розбивання. Більше лементу.

Зривається ще один різкий крик, коли золото зненацька виплескує рідиною із вхідних дверей. Усі водномить відсахуються, і засапані, переполохані люди, що біжать із замку, вриваються в юрбу перед собою, пропихаючись якомога далі звідти.

Ману та Кеон стоять переді мною, повернені обличчями до Ренголдського замку, й обидва відштовхують мене назад з наміром захистити, а тим часом охоронці оточують нас колом. Не всім моїм охоронцям пощастило продертися крізь юрмище, та я навіть не хочу роззиратися й перевіряти, скількох я втратила.

Золото виливається з дверей і розплескується доквіл замкових мурів, струмуючи з парадних сходів. Немовби простягаючи руки, воно заледве не вихоплює чоловіка, але останньої миті його висмикують стражі.

Від безсилої спроби рідкий метал обрушується долі, немов капосне дитя, що б'є кулаками об землю і розбризкує воду.

На засніжених сходах виринають золоті пасмуги, що бруднять камінь. Із вікон золото стікає, наче кров, забруднюючи скло та вибігаючи з-під луток.

На зовнішніх мурах замку довкруг нас висять смолоскипи, і хоча світло мало б давати відчуття безпеки, воно наче втримує нас усіх у пастці. Я вже збираюся запропонувати братові податися геть, якщо золото далі розливатиметься, і нас затиснуть у натовпі, але десь у замку лунає перекотистий гуркіт, що уриває мій намір.

Я гарячково перебігаю очима від свого брата до Кеона, прикидаючи, що ще могло обвалитися в замку, кого ще могли вбити. Але той звук, схоже, стає вісткою кінця, адже золото, що вкривало стіни, раптом тьмяніє і припиняє брижитись.

Золото гусне й тужавіє, коли в замку нараз залягає тиша.

Галас юрби також стихає, адже всі, затамувавши подих, чекають, чи дійсно все скінчилося.

Не знаю, чи довго ми отак стоїмо, вслухаючись і спозираючи, але плями золота на сірому мерзлому камені далі не ширяться. Та попри світло смолоскипів, все навкруги мерхне.

І холоднішає.

Ворушня і гомін, мабуть, таки спинилися, але все це оживає в мені. Я вся тремчу, а в голові кружеляє вир гамірних думок.

Що за чортovinня, в ім'я Небес, допіру скоїлося?

Мої черевички промокли до рубця, поки я стовбичила тут на снігу, та ще й шкіра зашкарубла від морозяного нічного повітря. Я не планувала потрапити в цій сукні надвір. Я мала би бути зараз у бальній залі. Я мала б святкувати проголошення своїх заручин та розширення своєї влади над Шостим Королівством.

Принаймні я мала би бути в теплі й добрі.

Опускаючи погляд, я бачу золоті плями, розбризкані ми-готливими цяточками по моїй темно-синій сукні. Не наважуюся провести по ній пальцем. Тільки не після того, що я бачила на власні очі у тій бальній залі.

Воно вгамувалося? — запитую я.

Надто просте запитання як на ту всю химерію в замку. Вгамувалося — воно. Осатаніле золото в нестямному шалі клубочиться догори. Я вже знаю, що події сьогоднішнього вечора надовго закарбуються в моїй в пам'яті, а спомини про них наринатимуть на мене знову і знову. Я не зможу забути, з якою шаленою одержимістю шарпалося золото. Як стікало по стінах. Як розтікалося по землі. Як воно бризкало, кололо і затоплювало все на своєму шляху.

— Воно вгамувалося? — перепитую я, розуміючи, що мій голос ніколи не був таким верескливим.

Смерть ніколи в житті не зазірала мені у самі вічі, і моє тіло це відає.

Ось чому кров досі стугонить в моїх жилах, від чого дзвенить у вухах. Ось чому я не можу здолати дрижаки в тілі.

— Гадаю, що так, — нарешті здобувається Ману, обертаючись.

Його чоловік досі глипає на замок, мовби йому несила відірвати очей. Мовби очікує, що люті рідкого металу знову піднесеться духом.

— Триклятуші Небеса... — чую, як бубонить він собі під ніс.

Мабуть, виголошена його вустами стишена лайка вирвала корок з онімілого людського зборища, бо рій голосів розходиться двором. З мене мимохіть вихоплюється сила, притягуючи усі балачки до мене. Моя магія шугає вниз, підхоплюючи їхні слова і нашаровуючи їх в моїй голові.

— Що трапилось?

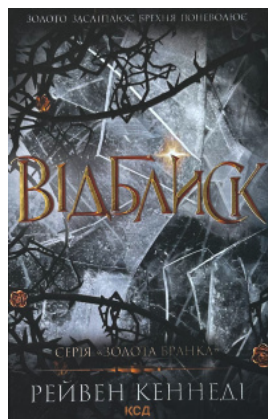
— Це золотий доторк короля Мідаса.

— Де король Мідас? Де король Гнилі?

Рекомендована література

Блиск

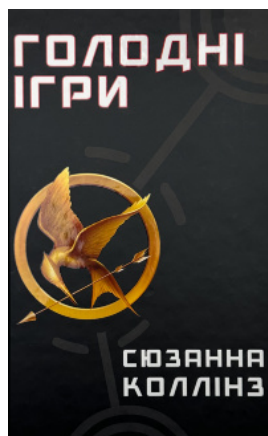
Відблиск (кн 2)

Спалах

Золото. Книга 5

Голодні ігри (кн. 1)

Жорстокий принц

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ